

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 127/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ zastúpeného SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11C/29/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-11C/29/2023 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prieťahov a domáha sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia 3 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v rámci napadnutého konania vystupuje v procesnom postavení žalobcu. Podanou žalobou (z 10. mája 2023) sa proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), domáha zaplatenia 9 100 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody v dôsledku pochybenia štátu pri transpozícii práva Európskej únie.

3. Sťažovateľ v rámci opisu doterajšieho priebehu napadnutého konania uviedol, že po podaní žaloby (10. mája 2023 na vtedy ešte Okresnom súde Bratislava I) túto doplnil podaním

z 15. decembra 2023. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila 21. mája 2024, na čo sťažovateľ reagoval replikou z 12. novembra 2024. Na sťažovateľovu repliku žalovaná podala dupliku 23. decembra 2024. Následne žalovaná 13. novembra 2025 podala vo veci ďalšie vyjadrenie, na ktoré sťažovateľ reagoval podaním z 12. decembra 2025.

4. Uzavrel to tvrdením, že mestský súd v doterajšom priebehu vykonal len doručovanie listín a ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo nariadené žiadne pojednávanie vo veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo vzťahu k priebehu napadnutého konania namieta, že ani viac ako 2 a pol roka od podania žaloby mestský súd vo veci nekonal relevantným spôsobom. Jediné úkony vykonané mestským súdom (spočívajúce v doručovaní listín) podľa neho nie je možné považovať za činnosť smerujúcu k rýchlemu a riadnemu prejednaniu veci. Argumentuje preto, že postup mestského súdu je nesústreďený a nedbanlivostný. Dĺžku napadnutého konania považuje za presahujúcu limity prípustnej dĺžky súdneho konania a porušujúcu aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Poukázal na to, že prejednávacia vec nie je právne zložitá, že už v žalobe poukázal na rozsiahlu ustálenú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

7. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

8. Ústavný súd v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

9. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný

postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

10. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

11. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od mája 2023 a ku dňu podania ústavnej s'ťažnosti (23. januára 2026) jeho dĺžka nepresahuje (a to ani podľa judikatúry ESLP) štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Ide o konanie, ktoré zároveň ani v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie. Z prehľadu procesných úkonov zároveň vyplýva, že mestský súd nebol vo veci ani nečinný, keď realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu na samotné prejednanie veci pred súdom. Zároveň aj zistené isté predĺženie napadnutého konania (v dôsledku dlhších časových rozostupov medzi jednotlivými úkonmi mestského súdu) preto ústavný súd vyhodnotil z hľadiska intenzity priet'ahov za ešte (aj keď pomerne hranične) ústavne udržateľné.

12. Doterajšia dĺžka napadnutého konania sa teda *prima facie* v zmysle konštantnej judikatúry zatiaľ nejaví ako ústavne neakceptovateľná. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí tejto ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S poukazom na uvedené preto odmietol ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Keďže ústavný súd ústavnú s'ťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľa uvedenými v jej petite.

14. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa s'ťažovateľ domáhal ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu